

en Velwillie man skylder ham. Det støder og fornærmer mig ikke. Jeg skal være villig til at forhandle med den høitærede Minister, hver Gang han har Lust til at forhandle, og naar han ikke har Lust, saa kan han gjerne lade være at henvende sig til mig. Det skal ikke en Gang bevæge mig saa meget, at det skal afholde mig fra, hver Gang det er nødvendigt, og det er ofte nødvendigt, at tage den høitærede Minister under den alvorligste Behandling. For Resten er der en Grund for mig til ikke nu at insistere derpaa, thi jeg begriber, at i en saadan Situation som den, hvori den meget ærede Minister er, ere hans Tanker triste, og jeg holder ikke af at forstyrre bedrøvede Følk. Den høitærede Minister kom til at sige Noget, der berøede paa en Misforstaaelse, jeg antager, at det maa have været en Fortalelse. Han kom til at bede — ikke os, thi dertil ansaa han os ikke værdige, men — det høiærværdige Medlem fra Middelfart (Monrad) om paa Dødsleiet at bringe os den Bækked, at det var vor Op-gave at se at blive færdige med Finantsloven inden 1ste April, det var vor grundlovsmæssige Pligt. Jeg antager som sagt, at det var en Fortalelse af den høitærede Minister. Finantsloven bliver færdig her om nogle faa Dage. Vi have brugt 4 Maanedere dertil i Mar, det er lovlig kort, kortere end vi pleie, det burde vare længere; thi der har været en saadan urimelig Masse af Endringer, og der har været en saa grændseløs Sendrægtighed hos Regeringskontorerne til at sende, hvad der skulde trykkes. Men det er ikke desto mindre tidsnok. Fra Begyndelsen af Marts har det viist sig i alt Fald, at Landstthinget og den høie Regjering kan blive færdig med at faae vedtaget den Finantslov, der sendtes over til Landstthinget i Fjor. Den Finantslov, der sendes dem i Mar, er snarere noget bedre end den i Fjor, den er omtrent den samme, og der er altsaa Tid nok. Men det kommer slet ikke os ved. Vi sende Finantsloven herfra over i det andet Thing, saaledes som den efter vor Overbevisning maa anses for at være en rimelig ved 3die Behandling vedtagen Finantslov, og vi sende den til det andet Thing i god og rimelig Tid. Det er selvsølgelig den høitærede Ministers grundlovsmæssige Pligt at sørge for, at han til 1ste April har sine Bevillingsager i Orden. Det er klart, men ligesom det jo er en Sag, der nærmest vedkommer ham selv, forstaar jeg ikke, at den høitærede Minister har villet tale om den Ting herinde; det kommer slet ikke os ved, naar han blot er færdig, forlange vi ikke Mere.

Til Slutning brugte den ærede Regjerings Chef et andet Udtryk; han talte om,

og han er gjentagne Gange kommen tilbage dertil, at alvorlige Statsinteresser maa ikke tilfidesættes. Ja, det vil jeg indrømme, men den ærede Regjering søiede til: ikke tilfidesættes ved Striden mellem Thingene. Denne Strid mellem Thingene syntes jeg, det havde været taktfuldt af den ærede Minister ikke at omtale, da den foreløbig slet ikke er til, og han har jo ogsaa selv sagt, at han ikke var vis paa, at den vilde komme. Jeg fremhæver dette, fordi det er en Tilbøielighed hos denne Regjering, hver Gang det gaar i Stykker for den, og det sker jo temmelig tidt, saa at skyde Striden mellem Thingene og andre alvorlige Sager frem foran sig. I 1877 kundgjorde Regjeringen for Landet med bløddende Hjerte, at den var nødt til at udstede den provisoriske Finantslov paa Grund af Striden mellem Thingene, og den ærede Regjering nægtede sig saamænd ikke Noget i dette Aktstykke. Den tog baade Landstthinget og endog Kongens og hans Efterkommeres Rettigheder med som Noget, den maatte værne om, og som tvang den til at bryde Grundloven. Jeg synes, det havde været finere følt, om den høie Regjering havde nægtet sig i det Mindste Kongen og hans Efterkommere, men da den nu ikke har gjort det, faar det være. I 1881 førte Regjeringen med megen Energi gjennem tre Op-løsninger det andet Thing ud i en Konflikt, som hverken det andet Thing eller Regjeringen kom overdrevent seirrig fra, og der var det igjen denne Strid mellem Thingene, som slet ikke vedkommer Regjeringen, der til syvende og sidst blev Parolen. Nu ere vi igjen ved Striden mellem Thingene. Jeg synes nu nok, at en Regjering, der skriver saadan i sin Avis, og som fremsætter et saadant Lovforslag i dette Dieblif, og hvis Venner ere saa fortrolige med provisoriske Tilstande, med hvad der skal staa i disse provisoriske Love o. s. v., at en saadan Regjering maa have saa megen Selvfølelse, at den ikke skyder dette uskyldige Landstthing frem for sig i alle mulige penible Situationer. Lad dog Landstthinget være i Fred! Hvorfor kan ikke Regjeringen selv tage Tøten? Lad den stille sig i Spidsen og sige: Nu kunne vi ikke mere holde Stillingen, nu vilde vi have Strid, vi maa have den! Det er fuldstændig berettiget; hvis Regjeringen vil have Strid med os, og den erklærer Krig, saa vil den ganske sikkert ogsaa faae Strid. Men hvorfor altid skyde denne „Strid mellem Thingene“ frem, som om Regjeringen var et Lam, der gik omkring og saae paa disse Ulve, der komme op at bides? Jeg tror, det er os, Thingene, der ere Lammene; hvis Regjeringen vilde lade os gaa i Fred, vilde vi græsse fredelig